

dále jméno skladatele a příjemce, přístav, kde zboží bylo naloženo a kde má být opět vyloženo, aneb místo, na němž má ohledně zboží dalších rozkazů dostati, označení naloženého zboží, jeho množství a znaky, ustanovení ohledně zboží, místo a den vydání, i počet vydaných exemplářů (čl. 645). Skladatel může žádati, aby konnossement byl vydán na řad příjemce aneb pouze na řad. V tomto případě znamená to na řad skladatele (čl. 646). Konnossement lze rubopisem (indosamentem) (též blanco indosací) převésti právě tak jako směnku.

III. Právo zástavní a právo retenční.

Kupec může na základě konnossementu, předpokládaje, že jsou tu okolnosti ve čl. 313 obch. z. vyloučené, vykonávati právo retenční na zboží svého dlužníka, pokud pomocí konnossementu, může se zbožím nakládati (čl. 313 odst. 1 obch. z.), podobně může komisionář, zasílatel a povozník pro své náklady na dotyčné zboží učiněné, dále pro svou provisi, povozné, zálohy, půjčky zástavní právo na zboží konnossementem vykonávati (čl. 374, 382, 409 obch. z.). Držení konnossementu zakládá tedy za všech okolností detenci zboží. Další právní následky, jež z této detence vyplývají, závisí na konkrétním poměru detentora k adressátovi. Je-li tu více majitelů konnossementu, rozhoduje dle obch. zákona předstížení v určeném přístavu, event. prioritá nabytí od společného předchůdce.

IV. Právní účinky.

1. Za splnění nároků z konnossementu plynoucích ručí vlastník lodi svou lodí a zbožím, a lodník, když převzal ručení, nebo dopustil-li se viny.

2. Opatření, které majitel učiní ve příčině konnossementu, má týž účinek jako naložení se zbožím samým.

3. Lodník drží zboží ve jménu majitele konnossementu (constitutum possessorium).

4. Odevzdá-li se někomu konnossement, odevzdává se tím i zboží, na něž konnossement zní, a tradice konnossementu jest vlastně symbolickou tradicí dotyčného zboží, z čehož právem se dovozuje, že konnossement zboží zastupuje, tak že převodem jeho převádí se držení i vlastnictví zboží.

Konsistoř.

Consistorium bylo za dob římských císařů shromážděním státní rady; za Diokleciana a Konstantina zřízeno bylo na místě státní rady t. zv. consistorium principis, jež radilo se o nejdůležitějších záležitostech (zákonodárných, správních a soudních). Křesťanská církev přijala ve svém vývoji tento institut a rozeznáváme nyní různé konsistoře v ústavě církevní.

1. Konsistorium značí především kollegium kardinálů, jež radí se za předsednictví papeže a rozhoduje o důležitých záležitostech církevních.

2. Konsistoře biskupské tvoří kanovníci při katedrale a duchovní rádci, mezi nimiž někdy nalézají se i světský znalec práva. Biskupská konsistoř má vedle biskupa resp. generálního vikáře vliv na biskupskou jurisdikci. Generální vikář jako předseda konsistoře zastupuje v konsistoři nepřítomného biskupa. Biskup povinen je v různých záležitostech vyslechnouti mínění konsistoře, ale usnesením její vázán není.

Protestantská církev zavedla brzy po provedené reformaci též konsistoře, jednak aby tyto vykonávaly jurisdikci, jednak aby měly dohled nad církevními záležitostmi a úředníky. V Rakousku církev protestantská konsistoří nemá.